

อภิปรายผลการวิจัย

หลังจากให้กลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ และที่กระทำความผิดทำแบบสอบสี่ของลูเชอร์แล้ว ผู้วิจัยได้นำผลการทดสอบนั้นมาวิเคราะห์ ซึ่งผลปรากฏว่า

ค่าความเที่ยงชอบแบบสอบสี่ของลูเชอร์สำหรับวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ และที่กระทำความผิด มีค่าเท่ากับ 0.83 0.84 และ 0.74 ตามลำดับ โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบสอบสี่ของลูเชอร์นี้ มีความเที่ยงสูง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาก่อนหน้าของจอห์นสัน (Johnson, 1974) และเทสเซอร์ (Tesser, 1975) โดยที่พบว่า แบบสอบสี่ของลูเชอร์มีความเที่ยงสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อใช้กลุ่มคนปกติกับกลุ่มผู้ป่วยโรคจิตและกลุ่มผู้ใหญ่ ที่ชอบใช้อำนาจกับกลุ่มผู้ใหญ่ที่ไม่ใช้อำนาจ¹

ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนการเลือกสี่ของลูเชอร์ ระหว่างกลุ่มวัยรุ่น (จากตารางที่ 3 และ 4) เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 คือ มีความแตกต่างของคะแนนการเลือกสี่ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง และกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด แสดงว่าแบบสอบสี่ของลูเชอร์มีความตรงตามสภาพในการจำแนกกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกับกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดออกจากกันได้ แต่ปฏิเสธสมมติฐานข้อ 1 และข้อ 3 คือ มีความแตกต่างของคะแนนการเลือกสี่ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงกับต่ำ และมีความแตกต่างของคะแนนการเลือกสี่ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ และกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิด

ผลการวิจัยที่ไควว่า คะแนนเฉลี่ยของการเลือกสี่ของกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมากกว่าคะแนนเฉลี่ยของการเลือกสี่ของกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั้น สนับสนุนข้อค้นพบของซุนด

¹Johnson and Tesser, Quoted in Sulün, "Comparisons of Performance....," p. 43.

(Sulün, 1978)¹ ที่ว่า กลุ่มวัยรุ่นปกติที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับที่ค่อนข้างสูง ไค้คะแนนการเลือกดีของดูเซอร์โดยเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีแนวโน้มกระทำผิดและ กลุ่มวัยรุ่นที่มีความพิการทางการเรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่เดียวกัน ได้มีงาน วิจัยบางเรื่องที่ได้ช้ชอคนพบขัดแย้งกับข้อสรุปนี้ กล่าวคือ ฟิลิปส์และสตรอมเบิร์ก (Phillips and Stromberg)² ได้ทดลองใช้การเลือกดีเป็นตัวเกณฑ์ในการจำแนกเด็กที่ กระทำผิดกับเด็กปกติ พบว่า ไม่มีความแตกต่างในการเลือกดีระหว่างกลุ่มเด็กที่กระทำผิด กับเด็กปกติ ส่วนแซคเทล (Schachtel, 1951)³ ใช้คะแนนดีของโรซาร์ค เพื่อจำแนก กลุ่มเด็กกระทำผิดและกลุ่มเด็กปกติ พบว่า ไม่มีความแตกต่างในคะแนนดีของโรซาร์ค ระหว่างกลุ่มเด็กกระทำผิดกับเด็กปกติเช่นกัน สำหรับสาเหตุที่ผู้วิจัยได้ผลขัดแย้งกับผลการ วิจัยของฟิลิปส์, สตรอมเบิร์ก และแซคเทล อาจเป็นไปได้ 2 ประการคือ การวิจัยของ ฟิลิปส์, สตรอมเบิร์ก และแซคเทล มิได้ใช้แบบสอบถามของดูเซอร์ และกลุ่มตัวอย่างเป็น กลุ่มปกติ ซึ่งอาจมิได้เป็นผู้ที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงทั้งหมด

¹ Sulün, "Comparison of Performance.....," p.58.

² Phillips and Stromberg, quoted in Cerbus and Nichols, Psychological Bulletin, p. 568.

³ Ibid.

จากผลการหาความสัมพันธ์ของการให้ลำดับสีระหว่างกลุ่ม (ตารางที่ 6) ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ มีรูปแบบการเลือกสีสัมพันธ์กับกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความคิด ($P=0.762$) แสดงว่ากลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ มีแนวโน้มของบุคลิกภาพที่สัมพันธ์กับบุคลิกภาพของวัยรุ่นที่กระทำความคิด ทั้งนี้เพราะรูปแบบของการเลือกสีมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพ¹ สาเหตุที่บุคลิกภาพของวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ สัมพันธ์กับบุคลิกภาพของวัยรุ่นที่กระทำความคิด อาจจะเป็นไปได้ที่ สติปัญญาของวัยรุ่นทั้งสองกลุ่มนี้อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน จะเห็นได้จากผลการวิจัยของซีเบิร์ต (Siebert, 1962)² ซึ่งใช้แบบทดสอบสติปัญญาของโอทิส (Otis) ทุกฟอร์ม กับกลุ่มตัวอย่าง 8003 คน พบว่า กลุ่มผู้กระทำผิดโคเคเนนสติปัญญาเฉลี่ยต่ำกว่าประชากรทั่วไป ประมาณ 8 คะแนน

จากการพิจารณาลำดับการชอบสีของกลุ่มวัยรุ่นทั้ง 3 กลุ่ม (ตารางที่ 5) ผู้วิจัยพบว่า โดยเฉลี่ยแล้ว ชอบสีเหลืองที่สุด ในขณะที่สีค่าเป็นสีที่ชอบน้อยที่สุด ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นไทยส่วนมากมีจุดมุ่งหมายในชีวิตที่จะมีความสุข โดยมุ่งการพัฒนา เลขอรกดาวว่าผู้ที่ชอบสีเหลืองเป็นลำดับแรก แสดงถึงความต้องการที่จะผ่อนคลาย และความหวังที่จะมีความสุขมากขึ้น โดยมุ่งตรงสู่นาคต ถึงความใหม่ ความทันสมัย สู่สิ่งที่กำลังพัฒนา และยังไม่เป็นรูปเป็นร่าง³ แต่ผลการวิจัยของต่างประเทศล้วนแต่ได้ผลขัดแย้งกับข้อค้นพบนี้ กล่าวคือ

¹ Sulun, "comparisons of performance ...," p. 66.

² Siebert, quoted in caplan, Juvenile delinquency, edited by Herbert (New Jersey: D. Van Nostrand Co., 1965), p. 104.

³ Lü scher, The Lüscher Color Test, p. 63.

ชวงัวเรียน (Choungourian)¹ กลุ่มตัวอย่างนักศึกษา 4 ชาติ คือ อเมริกัน เยอรมัน อีทราน และคิวเวต พบว่า โดยเฉลี่ยว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดชอบสีเขียวที่สุด ส่วนสีเหลือง และสีม่วงเป็นสีที่ชอบน้อยที่สุด อัดัมส์กับออสกู๊ด (Adams and Osgood)² ใช้กลุ่มตัวอย่าง ชาววัฒนธรรมเช่นกัน รวมทั้งกิลฟอร์ดกับสมิธ (Guilford & Smith)³ ซึ่งใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นชาวอเมริกัน ก็ได้ผลเช่นเดียวกันว่า สีน้ำเงินและสีเขียวเป็นสีที่กลุ่มตัวอย่างชอบที่สุดในขณะที่สีคำและสีเหลืองเป็นสีที่กลุ่มตัวอย่างชอบน้อยที่สุด ทั้งนี้เพราะนักศึกษาวัยรุ่นอเมริกัน และชาติอื่น ๆ ต้องพึ่งตนเองในการดำรงชีวิตมากกว่า มีความรู้ดีกว่าตองอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีใครช่วยเหลือ จึงต้องการให้มีความสามัคคีในหมู่คนชาติเดียวกัน จึงแสดงออกด้วยการเลือกสีน้ำเงินเป็นลำดับแรก แสดงว่าต้องการที่จะมีความสุขสงบของอารมณ์ มีสันติ มีความสามัคคีและความพึงพอใจ หรือมีความต้องการทางร่างกายที่จะพักผ่อน⁴ ในขณะเดียวกันสีเหลืองถูกปฏิเสธไปอยู่ตำแหน่งท้าย ๆ แสดงถึงความผิดหวังกำลังเผชิญความว่างเปล่า และรู้สึกว่าตนเองถูกแยกหรือถูกตัดขาดจากผู้อื่น จึงพยายามที่จะป้องกันตัวเองให้พ้นจากการถูกแยกอยู่คนเดียว และความสูญเสียหรือความผิดหวังที่จะตามมา⁵

¹Choungourian, Perceptual and Motor Skills, p. 1205,

²Adams and Osgood, Journal of Cross Cultural Psychology, p. 144.

³Guilford and Smith, American Journal of Psychology, p. 502.

⁴Ibid., p. 56.

⁵Lüscher, The Lüscher Color Test, p. 64.

สำหรับผลการทดสอบความแตกต่างของการเลือกสีแต่ละสีระหว่างกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ มีการเลือกสีต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ 5 สีคือ น้ำเงิน เขียว แดง เทา และดำ ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงและวัยรุ่นที่ระทำคามนึกมีการเลือกสีต่างกัน 4 สี คือ น้ำเงิน เขียว แดง และดำ ระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำและวัยรุ่นที่ระทำคามนึก มีการเลือกสีต่างกันสี่เดียวคือ สีม่วง ในขณะที่ซูลิน (Sulim, 1978)¹ พบว่า ระหว่างกลุ่มปกติด้วยกันไม่มีความแตกต่างของรูปแบบการเลือกสี แต่ระหว่างกลุ่มปกติและกลุ่มแนวโน้มระทำคามนึก มีความแตกต่างในการเลือกสีของลูเซอรอย่างมีนัยสำคัญถึง 6 สี ยกเว้น สีม่วง และสีเขียว

จากการนับคะแนนความวิตกกังวลและการทดแทนของกลุ่มวัยรุ่นทั้งสามกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงมีคะแนนการทดแทนและคะแนนความวิตกกังวลน้อย ทั้งนี้เพราะนักเรียนที่มีความวิตกกังวลใจต่ำมีการเรียนรู้ดีกว่านักเรียนที่มีความกังวลใจสูง² สำหรับวัยรุ่นอีกสองกลุ่ม มีคะแนนการทดแทนและความวิตกกังวลค่อนข้างสูง สาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นทั้งสองกลุ่มมีความวิตกกังวล อาจจะเป็นไปได้ ที่ว่า ความกังวลใจของเด็กวัยรุ่นส่วนใหญ่ จะอยู่ในเรื่องเกี่ยวกับการเรียนที่โรงเรียน (ราตรี, 2521)³ เพราะในช่วงเวลาที่ผู้วิจัยไปเก็บข้อมูล เป็นช่วงที่กลุ่มตัวอย่างบางส่วนกำลังเตรียมตัวสมัครสอบเข้ามหาวิทยาลัย จากรายงานการสำรวจปัญหาเด็กของสำนักงานคนควหาทาง

¹ Sulim, "Comparison of Performance . . .", p. 58.

² ศุภลักษณ์ พรธนะแพทย์, "การศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีความกังวลใจสูงกับนักเรียนที่มีความกังวลใจต่ำ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514), หน้า 32-34.

³ ราตรี พัฒนรังสรรค์, จิตวิทยาวัยรุ่น (กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูจันทระเกษม, 2521), หน้า 68.

การศึกษาแห่งมหาวิทยาลัยไอโฮไอ¹ พบว่า เรื่องที่เด็กชายวัยรุ่นกังวลใจและมีปัญหามากคือ เรื่องการเรียน ทั้งนี้เพื่อเตรียมเป็นผู้นำของครอบครัว ส่วนเด็กผู้หญิงมีความวิตกในเรื่องรูปร่างหน้าตามากกว่า นอกจากนั้น สาเหตุเกี่ยวกับความวิตกกังวลอื่น ๆ มี²

1. การเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย
2. เรื่องการปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมและสังคม
3. ฐานะของตนเอง
4. เรื่องเพศ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

---

¹ราตรี พัทธรังสรรค์, จิตวิทยาวัยรุ่น (กรุงเทพฯ : วิทยาลัยครูจันทระเกษม, 2521), หน้า 70.

²เรื่องเดียวกัน, หน้า 69.